

Mikor nevettél utoljára úgy igazán, teljes szívből?

Sokat nevetek, de hogy teljes szívből mikor, nem is tudom. Van egy-egy előadás, amikor ez összejön. Legutóbb a Pletykán, amikor Kozma Attila jött le a lépcsőn, ha jól emlékszem a könny is kicsordult a szememből. Úgyhogy kis túlzással azt lehet mondani, akkor is sírtam utoljára.

Min tudsz igazán felháborodni?

Azt hiszem leginkább az álszent világon, mikor a világ vezetői sajnálkoznak, hogy megint milyen tragédia történt, de igazából az ő felelősségük. Annak következményén sajnálkoznak, amit ők nem oldanak meg, mert nem akarnak, vagy nem tudnak.

Mi az, amitől a legjobban félsz?

A leginkább attól, hogy a családtagjaimmal történik valami rossz. Ez olyan kérdés, hogy

többször megfogalmazódott már bennem, és egyértelmű, hogy csak ettől félek. A többit átvészeli az ember.

Ha visszamehetnél a múltban egy tetszőleges korra vagy napra, melyiket választanád?

Egyértelműen a forradalmak korába mennék, az 1750-1850 közötti időbe, amikor még ki lehetett hívni párbajra az embereket. Ha visszamennék, a kesztyű nálam lenne.

Mit kívánnál magadnak egy jó tündértől?

Azt, hogy amitől félek, az sose váljon valóra, de ugyanakkor tudom, hogy úgyis megtörténik egy része. Ha szépségkirálynő lennék, akkor világbékét kívánnék. És akkor okafogyottá válna, amin föl szoktam háborodni. Ha kérhetek hármat, akkor ez lenne az egyik, hogy mindenki éljen jól, és úgy, ahogyan szeretne.

Mikor és hol voltál életedben a legboldogabb?

Én a boldogságot akkor érzem, amikor nézem a két gyerekemet, ahogy alszanak. Az a világbéke nekem, és egyben boldogság is. Akkor valóban béke van, nem zavar semmi egyéb. Látszik az arcukon is, hogy olyan nyugodtak. A boldogságot egy folyamatnak képelem el, de a saját életemben ezek pillanatok. Nem tudom, hogy van-e ilyen, hogy valaki folyamatosan boldog?

Mi eddigi életed legnagyobb teljesítménye?

Nem vagyok nagyon elégedett a teljesítményeimmel, ez bizonyos szempontból jó is, mert motivál. De arra azért büszke vagyok, hogy annak idején megalapítottuk az UFF-ot, és azóta is jól működik, és azt hiszem, hogy 20 év múlva is működni fog.

Mi a legkedvesebb elfoglaltságod?

Ha el vagyok foglalva, akkor az már nem jó. Sok minden van, amit szívesen csinálok, biciklizni, futni is szeretek, de heverni a tenger partján, nem csinálni semmit, az a jó. Meg olvasni. Azt sajnálom a leginkább, hogy egyre kevesebb idő jut olvasni. A harmadik kívánságom a jó tündértől az lenne, hogy legyen sok időm olvasni.

Ki a kedvenc irodalmi vagy film-béli hősöd?

A hősökben nem igazán hiszek. De a kedvencem, amit a legtöbbször olvastam, az Jan Šmíd-nek az Életem ártatlan örömei című könyve. Abban találtam meg magam a legjobban. Egy olyan világ kellene.

Kik a te valódi, hétköznapi hőseid?

Akiket nem is ismerünk. Most a kicsengetéseken is hallottam olyan diákokról, akik tanulás mellett családot tartanak el, zokszó nélkül, tanulnak, és kínlódnak is, és nem tudják megélni azt a periódust, ami az ember életében a legfelhőtlenebb kellene legyen. Őket nagyra értékelem. Nem nagyon tudunk róluk, csak a közeli ismerőseik. Vagy akár Haáz Sándor, a Gyermekfilharmónia vezetője is ebbe a kategóriába tartozik. Amit csinált a közösséggel Szentegyházán, az egy csodálatra méltó dolog.

Mi a mottód?

József Attilától a Két hexameter: „Mért legyek én tisztességes? Kiterítenek úgyis!

Mért ne legyek tisztességes! Kiterítenek úgyis."

Kinek tennéd fel ezeket a kérdéseket?

Szász Zoltán tanár úrnak, mert ő is egy olyan ember, akit hétköznapi hősnek, példaképnek lehet nevezni.

A **Proust-kérdőív** nevét a francia író, Marcel Proust (1871-1922) után kapta. A kérdéseket nem ő találta ki, csupán az ő válaszai miatt váltak híressé, a feljegyzések szerint ugyanis Proust két különböző időpontban is válaszolt az egyébként több mint harminc kérdésből álló sorozatra.

A következőkben interjúalanyaink tetszőlegesen kiválaszthatnak a Proust-kérdőív kérdéseiből tizenegyet, az utolsó, vagyis, hogy kinek passzolnák tovább a kérdőívet, mindenki számára kötelező.